

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny- Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Brygida Łagodzińska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2022 w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w P.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 7 października 2021 roku

sygn. akt VC 850/20

oddala apelację.

Brygida Łagodzińska

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł do Sądu pozew przeciwko pozwanemu K. S. o zapłatę kwoty 270,41 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie zwrotu kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany zakwestionował dochodzone roszczenie w całości.

Sprawa początkowo prowadzona była w trybie elektronicznego postępowania upominawczego, pozwany wniósł sprzeciw od nakazu.

Pismem z dnia 26 września 2017 roku powód sprecyzował roszczenie domagając się zapłaty kwoty 248,01 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 7 października 2021 roku Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w punkcie 1. oddalił powództwo w całości oraz w punkcie 2. kosztami postępowania obciążył powoda.

Apelację od wyroku wniósł powód zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu zarzucił:

- naruszenie prawa materialnego art. 33 a ust. 4 i 5 z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uznanie, że powód anulował nałożone na pozwanego wezwanie do zapłaty, w

sytuacji gdy powód wydał decyzję o anulowaniu opłaty manipulacyjnej w określonym terminie, czego przepisy nie zabraniają,

- naruszenie prawa materialnego art. 5 k.c. w zw. z art. 2 i 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez jego błędne zastosowanie i uznanie, że uwzględnienie powództwa w przedmiotowej sprawie byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego,

- naruszenie przepisów postępowania art. 233 §1 k.p.c. poprzez nadanie mocy dowodowej wyciągowi z konta pozwanego, a co za tym idzie uznaniu, że ciężka sytuacja pozwanego uniemożliwiła mu zapłatę opłaty manipulacyjnej, błędnym uznaniu, że pozwany skutecznie wykonał nałożony na niego obowiązek, błędnym uznaniu, że pozwany nie ponosi wyłącznej winy za zaistniałą sytuację oraz błędnym uznaniu, że „Gmina zarabia na krzywdzie ludzkiej”,

- naruszenie art. 231 k.p.c. poprzez uznanie wyłącznie na podstawie materiału dowodowego i twierdzeń pozwanego, że pozwany miał wolę zapłacenia opłaty manipulacyjnej, a uniemożliwił mu to stan majątkowy.

Powód wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 248,01 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 28 grudnia do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania przed Sądem I instancji, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na apelację wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd pierwszej instancji przy rozpoznawaniu sprawy wbrew podniesionemu zarzutowi nie naruszył przepisu prawa procesowego art. 233§ 1 k.p.c. Okoliczność trudnej sytuacji materialnej pozwanego nie wynikała wyłącznie z wyciągu z konta pozwanego, ale również z zeznań pozwanego, który oświadczył, że w grudniu 2014 roku był osobą bezrobotną, miał jedynie niewielkie oszczędności na żywność i opłaty, a w momencie uiszczenia opłaty manipulacyjnej w lutym 2015 roku oczekiwał na pierwsze wynagrodzenie w związku z podjętą pracą. Sąd nie uznał, że pozwany skutecznie wykonał nałożony na niego obowiązek, albowiem w uzasadnieniu wyroku wyraźnie wskazał, że pozwany nie dotrzymał terminu zapłaty kwoty 22,40 zł i kwotę tę uiszczył po terminie, uznał natomiast, że zachodzą przesłanki do oddalenia powództwa na podstawie art. 5 k.c. Zarzut błędnego uznania, że pozwany nie ponosi wyłącznej winy za zaistniałą sytuację oraz błędnego uznania, że gmina zarabia na krzywdzie ludzkiej nie stanowi naruszenia prawa procesowego art. 233§1 k.p.c. Apelujący podnosząc ten zarzut nie wskazał jakie dowody zostały ocenione z naruszeniem swobodnej oceny dowodów. Zarzut ten należy uznać za zarzut prawa materialnego art. 5 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie budziło wątpliwości, że decyzja o anulowaniu wezwania do zapłaty została wydana pod warunkiem uiszczenia opłaty manipulacyjnej w określonym terminie. Sąd pierwszej instancji nie stwierdził w uzasadnieniu wyroku, że przepisy zabraniają uzależnienia anulowania wezwania do zapłaty od warunku uiszczenia opłaty manipulacyjnej, a tym samym nie naruszył art. 33 a ust. 4 i ust. 5 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe. Wskazać należy, że stan faktyczny był w zasadzie bezsporny, zastosowane przepisy prawa materialnego nie budziły wątpliwości. W świetle przedstawionych dowodów pozwany był zobowiązany do zapłaty roszczenia objętego pozwem z uwagi na uiszczenie opłaty manipulacyjnej po terminie. Sąd pierwszej instancji uznał natomiast, że powództwo podlegało oddaleniu na podstawie art. 5 k.c.

Zasadniczo zatem zarzut dotyczył naruszenia prawa materialnego art. 5 k.c. Apelujący zakwestionował zastosowanie tej regulacji przez Sąd Rejonowy poprzez błędne uznanie, że uwzględnienie powództwa byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Na wstępie zauważyć należy, że pozwany był uprawniony do bezpłatnego

przejazdu komunikacją miejską jako osoba bezrobotna, ale podczas kontroli nie posiadał przy sobie dokumentu potwierdzającego uprawnienie do bezpłatnego przejazdu. Pozwany przedstawił uprawnienie powodowi później, wezwanie do zapłaty zostało anulowane i zobowiązany był jedynie uiścić opłatę manipulacyjną w kwocie 22,40 zł, co uczynił ale po terminie. Zauważyć należy, że w piśmie z dnia 8 stycznia 2016 roku powód wskazał, że anuluje wezwanie do zapłaty nałożone za brak biletu w dniu 14 grudnia 2015 roku i została naliczona opłata manipulacyjna w kwocie 22,40 zł płatna do 8 lutego 2016 roku, w przypadku zaś niezachowania wyznaczonego terminu rozstrzygnięcie o pobraniu opłaty manipulacyjnej nie wywołuje skutku prawnego i tym samym obowiązuje należność określona w treści wezwania. Tym samym brak podstaw do uznania, że pozwany działał w przeświadczeniu o anulowaniu wezwania do zapłaty. Okoliczność ta jednak nie uzasadnia twierdzenia powoda o braku podstaw do zastosowania art. 5 k.c. Niewątpliwie powód był uprawniony do bezpłatnego przejazdu komunikacją miejską z uwagi na status bezrobotnego, uiścił opłatę manipulacyjną, wprowadził po terminie, ale uchybienie terminu nie było znaczne i było spowodowane trudną sytuacją materialną powoda. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji o oddaleniu powództwa na podstawie art. 5 k.c. Jednocześnie zdaniem Sądu odwoławczego stanowisko wyrażone przez Sąd pierwszej instancji że gmina nie jest od tego, żeby zarabiać na krzywdzie ludzkiej jest zbyt daleko idące. Powód ma obowiązek dbać o prawidłowe funkcjonowanie komunikacji miejskiej i tym samym podejmowanie przez stronę powodową działań związanych z egzekwowaniem należności od osób niepłacących za przejazdy jest zgodne z prawem. W przedmiotowych okolicznościach mając zaś na uwadze fakt, że pozwanemu przysługiwało prawo do bezpłatnego przejazdu oraz uiszczenie opłaty manipulacyjnej z niewielkim opóźnieniem i to z uwagi na trudną sytuację materialną uzasadniało zastosowanie art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. apelację oddalił.

Brygida Łagodzińska.